Ч. 113 Недѣля 23 мая (4 червня) 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ôй годинѣ по полудни.
Адмінїстрація: улиця Чарнецкого ч. 8.
Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, двері 10.
Письма приймають ся лишь франкованй.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмінїстраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.
Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Ювилей крутарства и ложи.

II.

Мы навели слова „Гражданина“, котрый першій зваживъ ся кинути „благотворительнымъ“ правду въ очи; жаль лишь, що вôнъ не зробивъ того спокôйно и безпристрастно, бо въ его словахъ видко й богато териком проніѣ вымѣреної против „братôвъ Славянъ“. Вôнъ закидає вправдѣ „благотворительнымъ“, що они через цѣлыхъ 25 лѣтъ обманювали и туманили Россію, але й допускає въ своѣй проніи, що на ювилею буде розказана „правда про Славянъ“, буде розказано, „кôлько то разôвъ они вôдъ 25 лѣтъ посварили ся мѣжь собою, якъ часто обмазали и обманули насъ“ (Россіянъ). Сей докôръ зробленый „братамъ Славянамъ“ єсть несправедливый и потребує для того поясненя.

Рѣчь ясна якъ на долони, що народы славяньскій, котрѣ почали ажь въ найновѣйшихъ часахъ розвивати ся и пôдноситись національно, попадають въ своѣй борбѣ національной, въ борбѣ о своє истнованє, неразъ въ суперечку и сварку зъ кождымъ, хто стає ихъ розвиткови на перешкодѣ. Нема въ тôмъ нѣчого дивного и неприродного, бо то стрѣчаємо дуже часто навѣть въ малôй родинѣ, де якъ то кажуть, „братъ собѣ радъ“ — щожь доперва може дѣяти ся въ родинѣ народôвъ, де нема нѣякои звязи крови? Сварка мѣжь славяньскими народами була бы отже зовсѣмъ ясна и легко понятна; єѣ можна бы зовсѣмъ оправдати. Не можна прецѣ дивувати ся тому, що н. пр. Сербы свого часу посварили ся були зъ Болгарами и довели ажь до вôйны, бо имъ здавало ся, що имъ грозить небезпечнôсть вôдъ стороны Болгаръ. Але що найсумнѣйше въ тôй сварцѣ „братôвъ Славянъ“ мѣжь собою, то якъ разъ то, що дуже часто, коли не майже завсѣгды, не они самй єѣ выкликували, а ишли лишь за радою — скажѣмъ таки отверто — Россіѣ, а бодай верховодячихъ въ нѣй людей и партій та якъ разъ въ наслѣдокъ хитро обдуманыхъ аґітацій россійскихъ „благотворительныхъ комітетôвъ“. Коли на кого спадає вина за тй сварки мѣжь „братами Славянами“, то хиба якъ разъ — и то найбôльша — таки на саму Россію, котрôй тй сварки були и суть на руку, бо она знає, що въ мутнôй водѣ найлѣпше ловити рыбу и длятого єѣ каламутить.

И то такожь неправда, що „братя Славяне“ обмазували та обманювали Россію. Коли розглянемо ся въ найновѣйшихъ подѣяхъ народôвъ славяньскихъ, то побачимо всюды середъ нихъ двоякй объявы, выкликанй якъ разъ поступованємъ Россіѣ супротивъ Славянъ: кидане Россіи правдою въ очи („Гражданинъ“ изъ свого становища мусить то назвати обмазуванємъ) и дѣйстне обманьство. Здорова часть суспôльностей народôвъ славяньскихъ видѣла ажь надто добре, до чого Россія стремить и длятого смѣло и отверто вказувала на то, не оглядаючись зовсѣмъ на то, що въ Россіи возьмуть то за „обмазуванє“. Коли вже бесѣда про обмазуванє, то годить ся при сѣй нагодѣ вказати на то, що хиба вже нѣхто изъ „братôвъ Славянъ“ не обмазавъ такъ Россіѣ, якъ Болгарія, нѣхто єѣ доси не кидавъ ще такъ смѣло правдою въ очи, якъ Болгаре, котрй не убояли ся оголошувати навѣть тайнй акты, выявляючй якъ найпоганѣйше поступованє Россіѣ супротивъ „братôвъ Славянъ“ — а робили то тй, котрй може ще найбôльше изъ всѣхъ народôвъ славяньскихъ були звязанй зъ Россією якимись интересами. О „обмазуваню“ Россіѣ нема отже и бесѣды, хиба що тамъ схотять таке отверте поступованє народôвъ славяньскихъ брати за обмазуванє. Въ тôмъ вже не вина „братôвъ Славянъ“.

Инша рѣчь що до обманьства. Обманьство було и єсть, та впрочôмъ и въ тôмъ нѣчого дивного, бо звѣстно, що „якъ кричати въ лѣсъ, такъ и зъ него вôдкликне ся“, та що „свôй свого знайде“. Обманювали благотворительнй „братôвъ Славянъ“, то й знайшли ся мѣжь тыми братами й такй, що обманювали та обманюють „благотворительныхъ“. Ось хочь бы маленькій примѣръ таки на Русинахъ: На ювилейнôмъ торжествѣ „благотворительнй“ мабуть немало тѣшили ся, що наспѣли привѣтнй письма и вôдъ галицкихъ Русинôвъ. Бѣднй, не знали, не знають, а що найгôрше, мабуть не хотять знати, що то лишь обманьство, що Русинамъ галицкимъ и на гадку не приходило слати „благотворительнымъ“ привѣтнй письма. Не зробила того навѣть часть рускои суспôльности, а зробили поодинокй люде, що найбôльше може кліка людей, котра зъ давенъ давна знає ся зъ „благотворитель-

Цедерґренъ платить нинѣ.

Изъ шведского. — Ернеста Альґренъ.)

(Конець).

Мати сидѣла и сидѣла та чекала, ажь сынъ єй звѣрить ся, але вôнъ анѣ словечкомъ не писнувъ и єй стало то трохи маркотно.

Але тымчасомъ прийшла й кава, єѣ внесла якась дѣвчина, вôдъ котрои сынъ таки въ дверехъ перенявъ тацу и заразъ вôдправивъ. Поставивъ тацу зъ кавою на стôлъ и почавъ матери услугувати. Видко було, що зъ него може бути знаменитый господарь, такъ на все памятавъ и уважавъ. Мати дивила ся на него и ажь радѣла въ серци. А якъ вôнъ поважно при тôмъ выглядавъ! Можна було таки думати, що то вôнъ докторомъ на якôй добрôй посадѣ або професоромъ.

Вôнъ бувъ дуже старанно одягненый и гарного росту: высокій, плечистый и трохи вже повный въ тѣлѣ. Борода у него була густа, кучерява и добре причесана, єго темне волосє ажь свѣтило ся; лишь що на самôмъ чубку показувала ся вже мала лысина. Зъ лиця бувъ вôнъ, можнабъ сказати, майже красный, лишь що очи у него були маленькй и трохи — якъ бы то сказати? — дивили ся занадто свобôдно а все таки не честно, ажь нѣбы прошивавъ ними а вôдъ нихъ вѣяло холодомъ. По тыхъ єго очахъ мôгъ бы бувъ хто думати, що бувъ бы въ силѣ Господь знає що зробити, колибъ лишь хотѣвъ. Було въ нѣмъ щось такого, що всѣмъ заразъ импонувало; але були й такй, що недовѣряли єму и тй казали, що то робить въ нѣмъ єго безвзглядный еґоїзмъ.

Батько єго бувъ красильникомъ на селѣ. Вôнъ доробивъ ся власною працею при помочи жѣнки малого маєтку, котрый однакожь черезъ выдатки на дорогу науку сына значно вже бувъ вменшивъ ся. Але вôнъ бувъ прецѣ ихъ одинока гордôсть, ихъ одинока велика надѣя. Всѣ люде говорили, що вôнъ не абы якій головачь, и коли вже на него тôлько выдають, то зъ него таки мусить щось зъ часомъ бути. Певно, що єго испыты проволѣкали ся дуже довго, але „Альбертъ, коли чогось учивъ ся, то вже дуже основно,“ такъ говорять бувало єго родичѣ, коли на то прийде бесѣда и вôнъ „таки на правду не хоче вдоволити ся мѣрнымъ успѣхомъ.“

Отже коли они такъ сидѣли побôчь себе и попивали каву, не могла вже мати выдержати и постановила таки сама єго зачепити.

— Слухай сыну, то тота панна, вôдъ котрои ты дôставъ отсю подушечку, называє ся Гільма? — спытала она єго.

Вôнъ выдививъ ся здивованый.

— Зъ вôдкижь вамъ прийшло то до головы, мамо? — вôдозвавъ ся вôнъ очевидно гнѣвливо, бо то пытанє було єму якось дуже не на руку.

— Отъ такъ, я такъ догадувала ся, — вôдповѣла она заклопотана.

— Алежь якъ вы могли такъ догадувати ся? По чôмъ вы того догадуєте ся?

— Та отъ такъ собѣ, по нѣчôмъ, — вôдповѣла она перелякана, бо знала, що вôнъ того не любить, щобы хтось мѣшавъ ся до єго дѣла. Лишь єѣ якось то заболѣло, що вôнъ такъ таить ся передъ нею, але вже не важила ся допытувати єго дальше. А вôдтакъ и здавало ся єй, що она то зле зробила, коли захотѣла вывѣдати ся вôдъ него єго тайны та хотѣла теперь конче якось то все направити.

Коли они такъ посидѣли ще якійсь часъ та набалакали ся про се й те, спытала мати Альберта, чи не пôшовъ бы вôнъ зъ нею на мѣсто; она має залагодити деякй орудки а вôдтакъ ще й мусить купити собѣ плащь.

Чому бы не пôшовъ? пôде.

Вôнъ пôшовъ по свôй плащь, а мати тымчасомъ почала одягати ся.

Коли сынокъ вôдтакъ вернувъ въ своѣмъ краснôмъ зимовôмъ плащи зъ елеґантною паличкою въ руцѣ, то мати таки не могла вытримати, щобы не надивити ся на него та не налюбувати ся нимъ. Якъ же то все на нѣмъ красно лежало, якъ то єму до лиця въ тôмъ

ными“, бо має хосенъ зъ ихъ благотворительности, а котра ихъ неразъ и то вже добре обманула. На примѣръ того не хочемо вже тутъ наводити всѣлякихъ звѣстныхъ у насъ т. зв. „комерческихъ сдѣлокъ“, але нагадаємо отъ хочь бы ту адресу зъ пофальшоваными пôдписами, выслану свого часу п. Аристову. Зъ такими то людьми и зъ такими кліками мали „благотворительнûй“ завсѣгды и мають ще дѣло, а въ России представляють ихъ за репрезентантôвъ народу. Коли се дѣє ся въ добрôй вѣрѣ, то не було бы то нѣчого иншого, якъ хиба величезне и майже непонятне самодурство. Коли же „благотворительнûй“ бодай догадують ся, що ихъ обманюють — а за часъ 25 лѣтъ мали чей неразъ нагоду о тôмъ переконати ся — а мимо того они все ще рѣчь представляють въ России инакше, то допускають ся крутарства и лжи безъ кôнця; а то здаєсь дѣйстно такъ бути и длятого „Гражданинъ“ каже справедливо, що 25-лѣтный ювилей славяньского благотворительного комітету єсть сумнымъ торжествомъ неправды-обману и розчарованя....

Теперь же ще другій голосъ про благотворительный комітетъ: „Вѣстникъ Европы“ пише такъ: „Россія пожертвувала уже досить крови и майна за славяньску справу. Теперь булобъ на часѣ почислитись, якій еквівалентъ одержала она за те самопожертвоване. Економічно? — нѣчого, чисто нѣчого, а політично? — такъ мало, якъ про се свѣдчать здобутки всхôдныхъ воєнъ. Тожь певно въ просвѣтнôмъ напрямѣ? Пу, на се пытанє годѣ вôдповѣсти. Вправдѣ находить ся въ России рôдъ панславістичного руху, находить ся партія, котра проводила тымъ рухомъ, ба и Европа говорила голосно про те, бо захôдно-европейска праса ставила отсю партію и єѣ змаганя яко дуже небезпечнû. Однакъ по правдѣ, ся партія не такъ численна и не зробила до теперь зовсѣмъ нѣчого особливого. Россія має свою задачу: она занята своими внутрѣшными обставинами, она має сконсолідувати свои силы и ихъ приложити до звершеня своеи внутрѣшнои культуры. Проте нѣяково обнимати цѣлого Славяньства; такû змаганя, така думка — се чиста утопія, бо ось примѣромъ Поляки стають ворожо противъ загально славяньскои, панроссійскои культуры, о щобы правду сказати, то и у другихъ славяньскихъ племенъ ентузіязмъ для панрусизму, се лише штучно выплекана ростина. Тû племена пригадують ся Россіянамъ хиба тогдѣ, коли ихъ потребують яко постраху противъ напираючихъ ворогôвъ, якъ ось Нѣмцѣвъ, Турковъ. Такожь не можна брати на серіо, щобы Чехи, Сербы або Хорваты старали ся увôйти въ россійску культуру и народне житє“.

Переглядъ політичный.

Въ комісіи войсковôй угорскои Делеґаціѣ вела ся вчера дуже оживлена дискусія въ справѣ войсковои академіѣ на Угорщинѣ, котрои угорска Делеґація домагає ся вже вôдъ кôлькохъ лѣтъ. На ту цѣль було вже на сей рôкъ вставлено 1,700.000 зр., але въ послѣднôй хвили на спôльнôй конференціи міністрôвъ вычеркнено сю позицію. Міністеръ вôйны, Баверъ зазначивъ въ своѣй вôдповѣди, що теперь потреба грошей на иншû выдатки и що така академія мусѣла бы й такъ бути спôльна, а въ школахъ кадетскихъ на Угорщинѣ єсть языкъ мадярскій обовязковый. По довшôй дискусіи ухвалено резолюцію въ справѣ скорого заснованя войсковои академіѣ на Угорщинѣ.

Нинѣ по полудни має міністеръ справъ заграничныхъ ґр. Кальнокій дати въ комісіи для справъ заграничныхъ угорскои Делеґаціѣ поясненє о ситуаціи политичнôй.

Россійска праса розбираючи престольну бесѣду Є. Вел. нашого Цѣсаря выголошену въ Делеґаціяхъ, зазначує, що не було въ нѣй анѣ згадки про принятє кн. Фердинанда и Стамболова и що не зроблено рôзницѣ межи трідержавнымъ союзомъ а другими державами, якъ такожь не згадано и про Нѣмеччину. Все то якъ и промовчанє вôдносинъ на Балканѣ єсть на погляд россійскои прасы доказомъ мирнои ситуаціѣ.

Зъ Парижа доносять, що въ Армантіє прийшло вчера до великихъ розрухôвъ робôтничихъ. За намовою анархістôвъ почали були робôтники ставити навѣть барикады, але жандармерія зробила порядокъ и арештувала богато людей.

Новинки.

Львôвъ дня 3 червня.

— **Именованя и перенесеня.** П. Намѣстникъ именувавъ офіціяла рахункового Кароля Бальцера ревідентомъ, асистента рахункового Кароля Ґрацку офіціяломъ, практиканта рах. Альфреда Будвиновского и Антона Бѣлгорайского асистентами при Намѣстництвѣ у Львовѣ. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла контрольора почтового Осипа Ольшевского зô Львова до Дуклѣ на управителя уряду почтового.

— **Конкурсы.** Маґістратъ мѣста Станіславова розписує конкурсъ на посаду директора мѣского заведеня ґазового зъ рôчною платнею 800 зр. и додаткомъ 300 зр. Поданя треба вносити до 10 червня. — Громада Заболотôвъ розписує конкурсъ на посаду ветеринаря мѣского. Подаватись треба до 15 червня. — Ректоратъ львôвскои політехніки оголошує конкурсъ на посады асистентôвъ при катедрахъ технольоґіѣ химічнои, електротехніки и робôтъ водныхъ зъ рôчною платнею 600 зр. Першû два мѣсця будуть обсадженû на часъ вôдъ 1 жовтня 1893 до кôнця вересня 1895, а посада асистента для катедры робôтъ водныхъ вôдъ 1 серпня 1893 до кôнця липня 1895. Подаця треба вносити до ректорату політехніки до кôнця червня. — Окружна рада шкôльна въ Мостискахъ розписує конкурсъ на посады учителѣвъ: двѣ посады при 3-клясовôй школѣ въ Червяхъ и по однôй при школахъ: въ Хоросници, Годиняхъ, Малнôвскôй воли, Острожци, Пôдлѣскахъ, Шешеровичахъ, Вовчищовичахъ и Золотковичахъ. Подаця треба вносити до 10 липня.

— **Вечерницѣ** въ память 50-тыхъ роковинъ смерти Маркіяна Шашкевича устроили дня 31 мая питомцѣ Рускои Бурсы въ Бережанахъ. Въ гарно прибранôй сали Рускои Бурсы явили ся професоры ґімназіѣ пôдъ проводомъ директора, выдѣлъ Бурсы, гостѣ и молодѣжь ґімназіяльна. Зôбраныхъ привитавъ префектъ бурсы, професоръ Вас. Санатъ промовою, въ котрôй вказавъ на велику вагу и значѣнє Маркіяна для вôдродженя Руси, на великій и животворный вплывъ єго на руску молодѣжь, а вкôнци и на окреме значѣнє сего свята для Бережанцѣвъ, бо Маркіянъ кôнчивъ свои студіѣ ґімназіяльнû въ Бережанахъ. Наступили продукціѣ хоральнû и музикальнû, котрû удали ся зовсѣмъ добре Тû вечерницѣ свѣдчать о патріотичнôмъ выхованю молодѣжи въ Бурсѣ, завдяки заходамъ єѣ настоятелѣвъ о. Сеневицкого и п. Саната.

— **Руско-народный театръ** дасть кôлька выставъ въ Устрикахъ. Послѣдными часами бувъ театръ въ Добромили и Хировѣ.

— **Зъ Університету.** П. Станіславъ Кроковскій, родомъ въ Ясеницѣ, одержавъ на львôвскôмъ Університетѣ степень доктора правъ.

чорнôмъ блыскучôмъ капелюсѣ та въ мягонькихъ рукавичкахъ! Якій же вôнъ гарный, єѣ сынокъ!

— Господи Боже, та чей въ тôмъ плащи не пôдете до мѣста? — вôдозвавъ ся вôнъ наразъ и ставъ приглядати ся матери близше.

— Тажь тому й хочу купити собѣ новый, — вôдповѣла она налякана и ажь зачервонѣла ся.

— Та бо вже й найвысша пора — сказавъ вôнъ на то. Єго то дуже непокоило, коли погадавъ собѣ, що єго можуть стрѣтити товаришѣ — зъ якоюсь жѣнкою въ такôмъ плащи!

Але таки пôшли и пустили ся улицями, она по тротоарѣ на передъ а вôнъ по заду за нею.

— Слухай, я собѣ розважила, що.... — каже она по хвили до сына и обертає ся до него, а вôнъ пôдôйшовъ до неи, абы чути, що она говорить.

— Що кажете? — спытавъ вôнъ єѣ, бо не мôгъ догадати ся, що у неи на думцѣ. — Ось тутъ вже й склепъ зъ плащами.

Она пристанула, подивила ся на него и вôдозвала ся:

— Я собѣ думала, що колибъ сей плащь бувъ ще досить добрый, абы ще трохи вытримавъ, то тотû грошѣ могли бы бути для тебе. Ты й такъ казавъ....

— Нѣ, нѣ, мамо, таки купѣть собѣ плащь, коли маєте на то грошѣ — вôдповѣвъ вôнъ, але слова якось застрягали єму въ ротѣ.

— Але колибъ.... Анюко, подиви ся: чи вже дѣйстно годѣ въ нѣмъ ходити?

Она споглянула такъ щиро, такъ сердечно на него, якъ колибъ вôнъ єѣ мавъ зробити тымъ велику прислугу, колибъ єѣ сказавъ, що она може ще ходити въ тôмъ плащи.

— Що правда, вôнъ вже таки старый — вôдповѣвъ вôнъ не знаючи, якъ сказати. Впрочôмъ то такъ, якъ чия думка.

— А твоя яка думка?

— Робѣть, мамо, такъ якъ хочете, якъ уважаєте самû, що буде добре, вôдповѣвъ вôнъ, але й чувъ, що єму якось ажь соромно стає.

— Коли такъ, то возьми собѣ грошѣ — сказала она а лице єѣ ажь заяснѣло вôдъ радости.

Поминула вже склепъ зъ плащами а вôнъ ишовъ за нею, якъ тôй песъ, що выбѣжить зъ воды.

— То за богато — казавъ вôнъ зъ тиха — а вôдтакъ, що тато скажуть на то?

Она на то лишь засмѣяла ся урадована въ своѣмъ серци. Она була така щаслива, такъ тѣшила ся тымъ, що могла свому сынкови дати якійсь дарунокъ. Хибажь для него було чого за богато?

— Не роби собѣ зъ того нѣчого, дитинко — вôдповѣла она весело. — Спусти ся на мене, я вже зъ татомъ поговорю. — Она пустила ся наразъ скоршимъ ходомъ.

Вôнъ ишовъ за нею и не вôдзывавъ ся, а коли она зайшла де до якого краму за якимись орудками, то вôнъ стоявъ на дворѣ и чекавъ на ню. Вôдтакъ обôйшли разъ доокола университету, бо прецѣ годѣ єѣ було вôдъѣзджати не подививши ся на него. Потôмъ вернули ся домôвъ а коли сидѣли вже въ маленькôй комнатцѣ єго товариша, Цедерґренъ ажь лекше вôдотхнувъ. Охъ тôй плащь, тôй плащь!

— Намъ бы казати принести собѣ обѣдъ до дому — вôдозвавъ ся вôнъ — то й менѣ не треба буде ити на обѣдъ.

— Якій ты добрый, сынку! — сказала она на то. — Тутъ таки веселѣйше, а вôдтакъ и мы лишь самû зъ собою.

Вôнъ позычивъ собѣ вôдъ ґаздинѣ тарелѣвъ и помагавъ вôдтакъ накрывати.

— Зовсѣмъ якъ кавалеръ — сказавъ вôнъ весело, бо веселôсть матери перейшла й на него и вôнъ бувъ въ якъ найлѣпшôмъ гуморѣ. А вôнъ то умѣвъ, коли хотѣвъ.

По обѣдѣ положивъ ся вôнъ на софу и закуривъ папѣроску; вôдтакъ балакали ще зъ собою при чарцѣ кавы и закимъ оглянули ся, надôйшла вже була пора, коли треба було ити на зелѣзницю.

Коли мати вôдтакъ встала, щобы вже попращати ся, мусѣла таки добре здержувати ся, щобы не розплакатись! — Хто знає — подумала собѣ — коли мы вже побачимось! И єй прийшло на гадку, що то може вже послѣдный разъ. У старыхъ людей то неразъ такъ буває.

Она стиснула єго крѣпко за руку, але не сказала нѣчого. Не важилась єго поцѣлувати, бо може бы то було єму не въ ладъ.

— Нехай Богъ тебе благословить и пôшле тобѣ всего доброго! — сказала она та обернула ся чимъ скорше за своимъ плащемъ та хусткою.

Лишь зъ великимъ трудомъ могла надя-

— **Велика посуха** панує въ захôднôй Европѣ, а спостереженя метеорольоґічнû и астрономічнû тамъ зо всѣмъ невôдраднû. Центральне бюро метеорольоґічне въ Парижи, а згôдно зъ нимъ и метеорольоґъ Ценґеръ въ Праги кажуть, що черезъ якûсь зъявища на поверхни сонця и дальше не усталить ся атмосфера. Анґлійскій метеорольоґъ Симондъ оголошує въ Times-ѣ результаты спостереженъ въ Анґліи за сто лѣтъ. Вôдъ р. 1723 въ Европѣ захôднôй була лише вôсѣмь разôвъ така посуха якъ теперь, чотири разы не було дощѣвъ вôдъ марта ажь до мая, а чотири разы — въ лѣтѣ. По посухахъ весняныхъ такихъ, якъ теперѣшня, слѣдували великû дощѣ и сякъ-такъ ратували засѣвы. Дощѣ тû тяглись зновь нераз такъ довго, що люде бажали на ново посухи. То посуха теперь въ захôднôй Европѣ; а у насъ въ Галичинѣ нема причины нарѣкати на бракъ дощѣвъ; маемо ихъ навѣть за богато.

— **Зъ салѣ судовои.** Въ вересни м. р. Вікторія Буцекъ зъ мужемъ и Михайло Мрувка були въ якôмсь шинку, тамъ розумѣе ся выпили дещо, а вôдтакъ вернули до дому Буцкôвъ. Ту зачала ся сварка межи Буцкомъ а Мрувкою; зô сварки прийшло до бійки. Мрувка ставъ бити Буцка. Побачила се жѣнка Буцка Вікторія, побѣгла до кухнѣ, схопила горнець и ударила нимъ сильно Мрувку въ голову. Вôдъ того удару Мрувка ослѣпъ на одно око. Вікторія Буцекъ призналя ся до вины и боронила ся тымъ, що она мусѣла вступити ся за мужа. Вчера розбиравъ сю справу львôвскій судъ. Розправа була коротка. Вікторію Буцекъ засуджено на 10 днѣвъ вязницѣ. Крôмъ того мае она заплатити Мрувцѣ 21 зр. вôдшкодованя за страченый на лѣчене часъ, а за око 50 зр.

— **Пригоды на зелѣзницяхъ.** Дня 15 мая при пересуваню возôвъ на ярославскôвъ двôрци попавъ ся одинъ робôтникъ мѣжь возы и потерпѣвъ тяжкû ушкодженя клѣтки грудной. Дня 19 мая здавивъ ногу ѣдучій по шинахъ ваґонъ иншому робôтникови. Въ обохъ случаяхъ виною нещастя була власна неосторожнôсть. — Поѣздъ особовый, що ѣхавъ зъ Освѣцима, въѣхавъ сими днями на стации Лябандъ на поѣздъ особовый, що прибувъ зъ Вроцлава. Одинъ ваґонъ розбитый и богато подорожныхъ раненыхъ. Рухъ зелѣзничій на стации мусѣли замкнути.

— **Перегоны.** Париске товариство любителѣвъ уряджує сими днями голубинû перегоны. 218 сихъ птиць мае вылетѣти зъ Баньоръ де Лішонъ до Парижа, то значить 800 кільометрôвъ. Редакція часописи Figaro дае вôдъ себе три медалѣ для трехъ голубôвъ, котрû першû прилетять. Розумѣе ся, що тû медалѣ дôстануть властителѣ тыхъ голубôвъ, бо самымъ голубамъ они на нѣчо не придали ся. Коли тû голубы, що першû прилетять, спôчнуть собѣ, то выставлять ихъ на видъ публичный. Кажуть, що найсильнѣйшû голубы повиннû сю дорогу перелетѣти за 13 годинъ.

— **Хто лучшій?** Французскій пѣхотинець Ґранденъ задумує ити пѣшки зъ Нового Йорку до Шікаґо. Довѣдавъ ся о тôмъ якійсь Льорде и постановивъ собѣ такожь пѣшки ити до Шікаґо, але яку дорогу выбравъ вôнъ собѣ? Ото пôде зъ Парижа на Вѣдень, Москву до Аляшки, Канады и Шікаґо. Оба тû пѣхотинцѣ заложили ся. Ґранденъ обѣцявъ дати Льордови 20.000 франкôвъ, коли справдѣ перейде пѣшки таку далеку дорогу

— **Вусы у женщинъ.** Якійсь докторъ Вайсенберґъ каже, що теперь частѣйше, якъ давными часами можна стрѣтити жѣнки зъ вусами. Зъ женщинъ у Філядельфіи майже три на сто мае ту прикрасу лиця и чимъ разъ бôльше розходять ся средства на нищене волося. Въ Мадритѣ десять женщинъ на сто мае вусы, такъ само и Вôрменки въ Константинополи. Тикимъ способомъ женщины и въ тôмъ зглядѣ починають робити конкуренцію мужчинамъ.

— **Новû величезнû арматы.** При устю рѣки Лабы на островѣ Найверкъ мають будовати крѣпость Для тои крѣпости фабрика Крупа вже вылила зô стали арматы, котрû мають бути таки страшнû, що просто вѣрити не хоче ся, якъ бы не то, що тû арматы вже выпробувала нѣмецка артилерія морска и що о нихъ суть урядовû справозданя. Берлиньска часопись Tägliche Rundschau пише про тыхъ велитôвъ таке: Оденъ рôдъ тыхъ арматъ мае въ промѣрѣ отвору 42 стм, сама цѣвка арматы довга на 14 метрôвъ, а все важить 122,400 кільоґрамôвъ. Куля важить 1000 кільоґрамôвъ, а пороху на оденъ набôй выходить 410 клм. Выстрѣлена куля летить 8850 метрôвъ (то значить, бôльше якъ милю). Выстрѣленый ґранатъ ваги 1000 клґр. пролетѣвши 1000 метрôвъ пробивае ще на скрôзь ковану зелѣзну плыту, грубу на оденъ метеръ. Нашû крѣпости на Лабѣ одержать такожь каноны, але меншû. Тû будуть мати въ промѣрѣ 24 стм., а будуть довгû на пôвдесята метра. Важать по 31 000 клґ, куля 215 клґм, пороху дае ся на оденъ набôй 115 клґ., але за те куля летить ще дальше, якъ при тамтыхъ арматахъ, бо ажь 20.000 метрôвъ (близько пôвтретя милѣ. Щобы ту дорогу перелетѣти, потребує куля 70·2 секундъ. Въ летѣ йдучи каблукомъ пôдносить ся она на 6540 метрôвъ въ гору. Такои арматы ще не було на свѣтѣ, щобы такъ далеко стрѣляла. Подумаймо собѣ гору на 4000 метрôвъ высоку; то зъ такои арматы можна зъ одного боку горы стрѣляти, куля перелетить понадъ гору и трафить за нею то, въ що мѣрили. А цѣлити вмѣють теперь навѣть въ то, чого не видять; до того мають иншû приряды.

— **Заплаканû зборы.** Въ Шікаґо на одныхъ жѣночихъ зборахъ въ справѣ выставы лучила ся така пригода: Провôдниця тыхъ зборôвъ панѣ Поттеръ Пальмеръ зъ причины якоись обмовы на неи загрозила, що зложить свôй урядъ. Сказавши се сѣла и стала плакати. На те встала панѣ Ліонъ, щобы похвалити провôдницю за ѣ труды; але не докôнчила своєѣ бесѣды, бо розплакала ся. По нѣй встала панѣ Гумеръ, щобы запротестувати противъ интриґъ и всякихъ обмовъ и наговоривши доволѣ сѣла и собѣ заплакала. Теперь поставлено внесене на высказане довѣря - пани Поттеръ. Прийшло до голосованя, внесене принято одноголосно. Всѣ панѣ плакали — звѣстно, женщины...

Господарство, промыслъ и торговля

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** оголошує: Въ продовженю шляху зелѣзницѣ державнои Шайбміль-Шрамбахъ, выконаный просторъ Шрамбахъ-Кернгофъ зô стаціями взглядно пристанками: Тафернъ, Фрайляндъ, Иннер-Фафельдъ, Фіртгофъ, Гогенбергъ, Индер-Брукъ, Ст. Єгиді-ам-Найвальде, Маркт-Ст. Єгиді, Кернгофъ вôддано дня 2 червня 1893 до прилюдного руху. Притôмъ замѣчаєсь, що стаціѣ: Фрайляндъ, Гогенберґъ, Ст. Єгиді-ам-Найвальде и Кернгофъ отвирае ся для загального руху; а пристанки: Тафернъ, Ин-дер-Брукъ и Маркт-Ст. Єгиді тôлько для руху особового.

— **Станъ воздуха** за минувшû добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 2 до 12 год. въ полудне дня 3 Червня середна теплота була + 13·0° Ц., найвысша + 16·2° Ц. въ середу по полудни), найнизша + 11·0° Ц. въ ночи. Барометеръ опадае (761). Вѣтеръ буде пôвнôчно-схôдный, слабый, теплота пôднесе ся до + 15·0° Ц., небо буде легко захмарене, хвилевый малый дощь.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ дня 2 с. м.:** пшениця 8·75 до 9·25; жито 6·25 до 6·75; ячмѣнь 5·50 до 6·—; овесъ 6·50 до 7·—; рѣпакъ 13·— до 13·50; горохъ 6·75 до 9·—; вика 5·— до 5·50; насѣне льняне 11·75 до 12·—; бôбъ 9·— до 11·—, бобикъ 5·— до 5·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 75·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 25·— до 26·—; анижь 37·— до 38·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 65·— до 70·—; спірітусъ готовый 16·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 3 червня. Міністеръ фінансôвъ мменувавъ инспектора податкового Ив. Носкевича старшимъ инспекторомъ податковымъ въ округѣ галицкои краєвои дирекціѣ скарбу. — Въ Градци померъ бувшій командантъ корпуса, фельдцайґмайстеръ бар. Рінґельсгаймъ.

Петербургъ 3 червня. Справоздане департаменту рôльництва о станѣ засѣвôвъ выказує, що можна буде сподѣвати ся доброго урожаю жита, лишь озима пшениця хибне; яре збôже єсть въ добрôмъ станѣ.

Римъ 3 червня. Межи кандидатами на кардиналôвъ, котрû мають бути именованû на найблизшôмъ консистори, знаходить ся такожь еп. Шлявхъ зъ Великого Варадина.

Парижь 3 червня. Передъ судомъ поліційнымъ розпочала ся розправа противъ посла Бодена за провину, якои вôнъ допустивъ ся пôдчасъ розрухôвъ въ день 1 мая.

Римъ 3 червня. На Етнѣ коло Джаре и Катаніѣ дало ся почути сильне землетрясене. Люде повтѣкали зъ домôвъ и перебувають на отвертôмъ поли.

гнути на себе старый плашь, особливожь ще на кафтаникъ та на хустку; але сынъ ѣй помôгъ.

— Алежь бо вы, мамо, й згрубѣли — каже вôнъ.

— Я то такъ и сама думаю — вôдповѣла она, обернула ся вôдтакъ и уткнула єму усмѣхаючись банкнотъ на пятьдесять коронъ въ бôчну кишеню.

— Дякую вамъ, мамо, дякую — сказавъ вôнъ и щось нѣбы справдѣшна вдячнôсть заблысло въ єго очахъ.

Вже добре вечерѣло, коли они пустили ся ити на зелѣзницю.

— Я ще лишь поступлю купити собѣ кôлька папѣросôвъ — сказавъ вôнъ въ поспѣху на розѣ якоись улицѣ; — маете тутъ білєтъ и пакунки, идѣть, я васъ заразъ здогоню!

Вôнъ побѣгъ до якоись трафіки, а тымчасомъ перейшло попри єго матѣрь трохъ якихсь панкôвъ, що голосно розговорювали зъ собою и очевидно такожь ишли разомъ на зелѣзницю.

Коли старуха сидѣла вже мѣжь своими кошиками та пакунками въ пересѣку третои клясы, надбѣгъ и сынокъ та ставъ за нею шукати. Не трудно було єѣ знайти, бо она сидѣла саме коло дверцѣвъ и выглядала за нимъ. Стиснули ся ще разъ за руки, кондукторъ продѣравивъ білєтъ а вôдтакъ замкнувъ дверцѣ. Мати могла ще видѣти свого сына; вôнъ стоявъ саме пôдъ лѣхтарнею, руки мавъ въ кишеняхъ а маленьку паличку державъ просто до горы. Вôнъ тупавъ по трохи; на дворѣ було студено и вôнъ хотѣвъ бы бувъ, щобы вже поѣздъ разъ собѣ поѣхавъ.

И возы таки за хвилю покотили ся.

Зашумѣло и загудѣло, свѣтла въ темныхъ ваґонахъ мерехкотѣли. Старуха зложила руки въ своѣмъ зарукавци, а єѣ любенькій сынокъ не сходивъ ѣй зъ думки. Отъ вже вôнъ скрывае тайну въ своѣмъ серци; отъ вже думае звити собѣ своє власне гнѣздочко; ажь теперь вôнъ певно поробить всѣ испыты. И она въ души молила ся до Бога за єго щасте и за щасте тои, котру вôнъ собѣ выбравъ, за ту незнакому ѣй „Гільму“ — не бôльше якъ шѣснацятилѣтну любку молодого студента.

Трохи пôзнѣйше вечеромъ стояли два студенты въ сѣнехъ гостинницѣ коло двôрця та запинали на собѣ плащѣ и хотѣли вже выходити. Зъ сусѣднои комнаты понѣсъ ся бренкôтъ склянокъ и голоснû смѣхи. Оденъ зъ молодыхъ мужчинъ ставъ наделухувати. Вôнъ пôзнавъ когось по голосѣ тамъ въ серединѣ; то бувъ голосъ одного добре звѣстного мѣжь студентами старого заливайка.

— А тамъ що такого? — спытавъ вôнъ товариша. — Чути, що Пелле Стримъ вже дуже веселый.

— Та й не дивота; тамъ велика піятика. бо то Цедерґренъ платить нинѣ, — вôдповѣвъ товаришъ и закуривъ собѣ папѣроску.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Крехowецкій.

Зъ друкарнѣ В. Ломиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.